

povolení z r. 1908. Návrh st-lův mu odporuje, je proto neúčelný a tedy nepřipustný.

S tímto odůvodněním bylo by možno se spokojiti, kdyby uznání nebo neuznání zastavitelnosti pozemku bylo dáno do volného uvážení úřadu. Již shora bylo však poukázáno na to, že majitel pozemku ve svém oprávnění stavebně ho využítkovati, může býti omezován jenom potud, pokud to stavební řád připouští. Může tedy úřad odepřítí žádané uznání zastavitelnosti pozemku jenom tehdy, je-li tu nějaká závada stavebním řádem uznaná, a musí tedy — nemá-li účinná obrana straně býti znemožněna, — vysloviti, z kterého důvodu zastavitelnost pozemku nepřiznává.

Nař. rozhodnutí zůstává však v tomto směru v pochybnostech, které se ještě zvyšují, uvádí-li dále, že plocha VI, jak st-lem je navržena, zastavění rodinným domkem připouští, současně však prohlašuje, že plocha ta má pro zastavění nevhodný tvar. Je tedy nař. rozhodnutí v tomto bodě tak neurčité, že nelze jeho zákonitost přezkoumati.

Z uvedených důvodů bylo je jako nezákonné, po případě jako vadné zrušiti.

Č. 2146.

Státní úředníci: Služba u soukromé železnice není službou veřejnou nebo jí na roveň postavenou ve smyslu § 15 nař. č. 666/1920 o propočítání služební doby.

(Nález ze dne 26. března 1923 č. 4257.)

V ě c: Inž. Hubert M. a spol. v Praze proti ministerstvu veřejných prací o propočítání služební doby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Ředitelství pro stavbu vodních cest v Praze započítalo při propočítání služební doby podle zákona z 9. dubna 1919 č. 222 Sb. inž. Hubertu M., inž. Vladimíru B., Rudolfu G. a Bohumilu P. do postupu dobu ztrávenou ve službě privilegované jižní dráhy, resp. severozápadní dráhy ve smyslu § 16 lit. b) nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 Sb. jako službu soukromou dvěma třetinami.

Proti dekretům jim o zařazení na základě propočítání služební doby vydaným podali jmenovaní rozklady na min. veřejných prací, jimiž se domáhali toho, aby jim služba u privilegované jižní dráhy, resp. u severozápadní dráhy byla ve smyslu § 15 cit. nař. započtena jako služba veřejná plně.

Min. veř. prací nevyhovělo rozkladům těmto. Proti tomu směřuje stížnost všech čtyř uvedených, dovozující, že službu u dráhy třeba soukromé považovati jest ve smyslu § 15 nař. č. 666/20 Sb. za službu veřejnou neb aspoň za službu veřejné na roveň postavenou.

Nss neshledal stížnost tuto důvodnou, uváživ toto:

Dráhy soukromé jsou podle své podstaty podniky provozované na základech soukromohospodářských. Služba u takovýchto podniků nestává se službou veřejnou tím, že dráhy svým provozem slouží také

určitým zájmům veřejným, že jsou ve své činnosti podrobeny omezujícím předpisům povahy veřejnoprávní a velmi intensivnímu dozoru úřednímu. Tyto momenty vyskytují se v míře někdy větší někdy menší také u podniků jiných kategorií, o nichž jest zcela nepochybné, že služba u nich službou veřejnou není (soukromé podniky báňské, bankovní, živnostenské a jiné). Že zákon z 9. dubna 1920 sám službu u podniků, i pokud jde o podniky státní, rozlišuje od služby státní v užším smyslu (služby pragmatikální), jest patrné z § 3 zákona, jenž úpravu propočítání služby zřízencům státních podniků (rovněž i fondů státem spravovaných) vyhrazuje speciálním normám. Jestliže pak nařízení z 22. prosince 1920 č. 666 Sb., k provedení zákona toho vydané, proti státní službě, o níž jedná v hlavě II., staví v hlavě V. jednak (mimostátní) službu veřejnou a službu jí na roveň postavenou (§ 15), jednak službu soukromou a soukromé zaměstnání (§ 16), není nijaké opory pro názor, že do kategorie veřejné služby ve smyslu tohoto nařízení zařaditi jest i službu u některých podniků soukromých, zejména i soukromých drah. Oporu takovou nelze nalézt zejména ani v § 4 zákona z 28. července 1919 č. 457 Sb., jehož se uvedené nařízení v § 15 dovolává a jenž rovněž rozeznává státní službu a jinou službu veřejnou (nebo jí na roveň postavenou).

Že by však služba u soukromých drah byla nějakým zvláštním aktem službě veřejné postavena na roveň, stížnost ani nevrdí.

K vývodům stížnosti se podotýká, že z ustanovení 3. odst. § 15 nař. č. 666 z r. 1920, podle něhož považovati jest za službu veřejnou též soudní praxi předepsanou advokátním a notářským řádem, pro otázku v daném případě spornou naprosto nic dovozovati nelze, neboť — nehledě ani k tomu, že jde tu o ustanovení zcela speciální a nepřipouštějící již proto analogických závěrů, — ustanovení to týká se poměrů tak rozdílných, že o nějaké období vůbec nemůže býti řeči.

Č. 2147.

Mimořádná opatření (příplatky na moučné výrobky): * Školka, ve které se pěstují lesní stromky, sama o sobě není lesním hospodářstvím ve smyslu § 11 nař. vlády z 2. září 1920 č. 500 Sb.

(Nález ze dne 27. března 1923 č. 4247.)

Věc: J. H. v K. (adv. Dr. Václ. Dvořák z Prahy) proti ministerstvu pro zásobování lidu o zaměstnavatelský příspěvek ke zlevnění mlýnských výrobků.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Okresní zemědělská pokladna v P. předepsala st-li zaměstnavatelské příspěvky k zlevnění mlýnských výrobků za dělníky zaměstnané v jeho školkách lesních, a to dvěma předpisy: předpisem ze dne 18. října 1921 penízem 782 K a předpisem ze dne 22. října 1921 penízem 15.784 K. Námitky a odvolání proti předpisům těm st-lem podané, v nichž jednak popíral zásadní svoji povinnost k placení